

Jaap van IJperen

Vlaardingen

traag stuwt de stroom tussen de lage landen
zijn donk're water naar het diep der zee.
de haven staat, rechthoekig op de ree
en snijdt de oude stad van zuid tot noorden.

hier voerde eertijds rijke lading mee
de handelsvloot, uit verre, vreemde oorden.
en vissersboten droegen in hun boorden
een rijke buit, ontworsteld aan de zee.

de ranke schoenerschepen zijn verdwenen.
zij maakten plaats voor de fabrieksschoorstenen
en waar 't voorheen naar vis en haring "stonk"

en aan de haven 't zeemanslied weerklonk,
daar paart zich nu aan 't loeien der sirenen
de donk're zang van 't industrie geronk.

er ligt een handvol schepen in de haven,
een handvol schepen, roestig en verweerd.
aan hennep-reep en kettingen gemeerd
als moegewerkte, afgedankte slaven.

zij liggen stil en in zichzelf gekeerd;
— roemrijke tijden zijn sinds lang begraven —
en weten zich in grootboek-paragrafen
voor lutt'le guldens waarde genoteerd.

maar als de storm huilt door de strakke stagen
schuren hun boorden kreunend langs elkaar.
dan komt er leven in de dode schepen.

en rukkend aan hun zware hennep-repen
brand in hun donk're lijven, log en zwaar,
intens verlangen naar voorbije dagen.

hoe anders was 't voorheen, als buisjesdag
de vissersvloot lag reê om uit te varen,
dan tekende scherp af tegen de klare
luchten een bos van masten, want en stag.

aan ieder touwtje wapperde een vlag.
ver in de omtrek spreidde zich de mare
en zondags kwam een uitgelezen schare
naar vlaring op deez' vreugdevolle dag.

schepen, rechtstandig op de wal gemeerd,
de kluiverboom rechtuit over de kaai.
daaronder stoere vissers in karsaai

de vrouwen in hun wijde hoepelrokken
en lange slierten jonge mensen trokken
zingend voorbij. zomer is weergekeerd.

in 't oude centrum, waar de straten smal
en bochtig zijn, herinnert soms een gevel
welks bouwjaar ligt verscholen in de nevel
van het verleden, hoe voor eeuwen al

scheepvaart en visserij in vlaring bloeiden.
amerika, oporto, lissabon,
heten de panden, handel was de bron
waaruit ontzaglijk rijke winsten vloeiden.

veel van de oude glorie ging verloren
waarvan men slechts de schaamle resten vindt;
dit te bedenken stemt mij melancholisch.

maar op de oude toren draait, symbolisch,
het hoekerschip de steven voor de wind.
ligt in de toekomst beter lot beschoren?